

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

*Meresinine
melanhoolia*

Romaan

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Navy Blues
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kadi Möldri
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2003 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D07397821
ISBN 978-9949-87-020-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ÜKS

ENDISE abikaasa võrgutamine ei saa olema lihtne, mõtles Carol Kyle, aga ta oli otsuse teinud. Enamgi veel – ta oli kõigutamatu! Siht oli silme ees ja Steve Kyle teadis teistest paremini, kui kange Carol oskas olla, kui midagi tahtis.

Ja Carol tahtis last.

Loomulikult ei kavatsenud ta seda mehele öelda. Mida Steve ei tea, ei tee talle ka halba. Nende abielu kestis viis head aastat ja kuus halba kuud. Caroli meelest oli Steve talle vähemalt ühe raseduse võlgu, ehkki ta tunnistas ka, et see soov on natuke väärastunud.

Kolmekümneseks saades oli Carol veendunud, et vaja on drastilisi meetmeid. Hormoonid möllasid, ta kibeles emaks saama. Bioloogiline kell tiksus ja Carol võinuks vanduda, et kuulis iga selle neetud ajanäitaja lööki. Kõikjal olid rasedad naised, kes tuletasid aina meelde, et aeg hakkab otsa saama. Kui ta võttis kätte mõne ajakirja, oli seal kindlasti artikkel lapsevanemaks olemise kohta. Isegi lemmiktegelased komöödiasarjades olid lapseootel. Kui ta avastas end oma

lemmikkaubamaja beebiosakonnas uitamas, sai Carol aru, et drastilised meetmed on tõepoolest vajalikud.

Tal polnud olnud lihtne Steve'iga ühendust võtta, aga ta sai ka aru, et esimese sammu peab tema astuma. Endise abikaasaga ühenduse võtmine pärast rohkem kui aastast igasuguse suhtluse puudumist nõudis kaks nädalat julguse kogumist, aga tal õnnestus oma suur uhkus alla neelata ja seda teha. Kui telefonile vastas naisterahvas, oli see Caroli endast välja ajanud ja ta oli ette kujutanud, et tema plaanid lähevad vett vedama, aga taibanud siis, et see on Steve'i õde Lindy.

Endise mehe õel oli tema häält kuuldes hea meel ja siis oli Lindy öelnud midagi, mis Caroli meeolelu kõvasti upitas – Lindy oli väitnud, et Steve tunneb temast kohutavalt puudust. Taevake, loodetavasti on see tõsi. Kui nii, siis ilmselt mehel veel kedagi uut ei ole. Kui Steve'il on teine naine, muutuks olukord keerulisemaks. Teisalt võib olukord keerulisemaks minna ka siis, kui ei ole.

Carol vajas meest vaid üheks kireööks ja kui kõik läheb vastavalt plaanile, kaoks Steve Kyle tema elust taas. Kui ta rasedaks ei jää... noh, selle takistuse ületab ta siis, kui see käes on.

Carol oli nädal varem Steve'ile sõnumi jätnud ja mees polnud tagasi helistanud. Üleliia mures ta ei olnud, sest tundis endist abikaasat hästi – mees kaalub asja hoolega enne, kui talle vastab. Ta tahab, et Carol enne natuke aega hauduks. Naine oli hoolikalt plaane tehes sellega arvestanud.

Õhtusöök podises pliidil ja Carol keeras kuumuse maha, olles bataate kahvliga katsunud. Oranžikat köögivilja vahti-

des ohkas ta raskelt ja summutas aina kasvava vastumeelsuse selle suhtes. Pärast rasedaks jäämist ei söö ta enam ühtegi bataati kuni elu lõpuni. Hiljutiste uudiste kohaselt suurendas see tärgliserohke köögivilja naiste organismis östrogeenitaset. Kuulnud seda infot, oli Carol viimased kaks nädalat iga päev bataati söönud. Nüüdseks pidi tema kehas olema nii palju seda hormooni, et eostada kas või kolmikud.

Kuna bataadid olid pehmed, kurnas ta need ära ja kallas auravad juurikad kannmikserisse. Suunurgad kerkisid. Bataatide söömine oli väike hind ilusa beebi eest – Steve'i beebi eest.

„KAS sa oled Carolile tagasi helistanud?“ küsis Lindy Callaghan vennalt, astudes väiksesse kööki kolmetoalises korteris, kus ta elas koos abikaasa ja Steve'iga.

Steve Kyle eiras õde, kuni viimane tõmbas tooli välja ja vajus tema vastu laua taha istuma. „Ei,“ vastas ta ilmetult. Ta ei näinud põhjust kiirustada. Ta teadis juba, mida Carol öelda tahab. Ta oli seda teadnud kohe, kui nad Kingi maakonna kohtumajast välja astusid, lahutuspaperid naise väikeste kuumade käte vahel. Naine abiellub uuesti. Seda rohkem võimu talle, aga Steve ei kavatsenud lasta seda endale nina alla hõõruda.

„Steve,“ kordas Lindy, nagu kärsitusest pingul. „Asi võib tähtis olla.“

„Sa ütlesid, et ei ole.“

„Carol ütles nii, aga... oh, ma ei tea. Mul on tunne, et peab olema. Mida halba talle tagasi helistamine ikka teeb?“

Steve keeras rahulikult õhtuse ajalehe lehte ja silus hoolikalt serva, murdis selle siis kokku ja pani kõrvale. Lindy ja tema abikaasa Rush ei saanud aru, miks ta endisele abikaasale helistada ei taha. Ta polnud neile täpselt selgitanud, miks nad Caroliga lahutasid. Steve eelistas mõtted selle katastroofilise suhte osas eemale tõrjuda. Ta võinuks andestada paljusid asju, aga mitte seda, mida Carol tegi – mitte truudusetust.

Ameerika Ühendriikide allveelaeva Atlantis kaptenmajorina oli Steve vahel kuni pool aastast merel. Alguses polnud Carolit tema kolme-neljakuune eemalviibimine häirinud. Naine naljatas selle üle tihti, rääkides kõikidest tööddest, mida ta kavatses mehe mereloleku ajal teha ja kui hea meel tal oli, et mees mõnda aega jalust ära on. Kui Steve koju tuli, tundus naine alati rõõmustavat, aga mitte ülevoolavalt. Kui midagi vahepeal juhtus – veetoru purunes, auto vajab remonti –, oli naine sellega ise tegelnud ja polnud neid asju õieti maininudki.

Steve oli olnud nii armunud, et väikesed asjad hakkasid alles hiljem kohale jõudma – palju hiljem. Ta oli end petnud, jättes ilmselge tähelepanuta. Vastastikune füüsiline iha oli tema kahtlusi leevendanud. Caroliga armatsemine oli olnud nii kirglik, et tundus nagu tuumaplahvatus. Lõpu poole oli naine teda endiselt ihaldanud, aga mitte nii innukalt kui varem. Steve oli endise abikaasa suhtes olnud usaldav, pime ja uskumatult rumal.

Siis oli ta juhuslikult teada saanud, miks naine tema eemalviibimisse nii ükskõikselt suhtus. Kui Steve tema voodist lahkus, oli tema truudusetu abikaasa leidnud asendaja – oma ülemuse Todd Larsoni.

Hämmastav, et Steve polnud seda varem taibanud ja ometi sellele mõeldes võinuks ta peaaegu täpselt öelda, mis päeval naine kõrvalsuhet alustas.

„Steve?“

Lindy hääl tungis mõtetesse ja Steve vaatas talle otsa. Õe silmad olid murest suured ja tumedad. Steve'i tabas kerge süümepiinade pitsitus selle pärast, kuidas ta õe ning Rushi abiellumisele oli reageerinud. Saanud teada, et tema parim sõber oli naiseks võtnud tema õe vaid pärast kahte nädalat kohtamas käimist, oli Steve olnud marus. Ta oli otsesõnu välja öelnud, mida ta nende kiirabielust arvab. Nüüd sai ta aru, et tema enda kibe kogemus oli tema suhtumist mõjutanud ja ta oli vabandust palunud. Oli selge, et nad on silmini armunud ja Steve oli lasknud oma viletsusel mõjutada suhtumist nende uudisesse.

„Olgu, olgu, ma helistan Carolile,“ vastas ta, püüdes nooremalt õde lepitada. Ta sai liigagi hästi aru, kui väga Lindy tahtis, et ta asjad Caroliga selgeks räägiks. Lindy oli siiralt õnnelik ja teda häiris, et venna elu oli niimoodi ripakil.

„Millal?“

„Varsti,“ lubas Steve.

Välisuks avanes ja Rush astus korterisse, süles jõulukungid. Ta seisatas kõõgiuksel ja vahetas abikaasaga sensuaalse pilgu. Steve nägi seda kirglikku pilku ja see tekitas tunde, nagu oleks tema poolenisti paranenud haavadele hapet visatud. Ta ootas hetke, et valu taanduks.

„Kuidas poeskäik sujus?“ küsis Lindy, pehme hääl innukas ja abikaasa nägemisest täis heameelt.

„Hästi,“ vastas Rush ja teeskles haigutamist, „aga see väsitab mu ära.“

Steve pööritas mänguliselt silmi ja tõusis, valmis lahkuma. „Ärge öelge, et kavatsete koos tukastada!“

Lindy punastas sügavalt ja pööras pilgu mujale. Viimastel päevadel olid nad tukastanud rohkem kui vastsündinud. Isegi Rush tundus veidi häbenevat.

„Olgu, teie kaks,“ sõnas Steve heatahtlikult ja võttis nahktagi. „Ma jätan teid omaette.“

Üks pilk Lindylt ütles, et öde on tänulik. Rush peatas Steve'i ja tema pilk reetis lugupidamist. „Oleme otsustanud endale oma kodu leida, aga me ei saa kolida enne, kui uue aasta alguses.“ Ta vaikis ja langetas pilgu, peaaegu piinlikkust tundes. „Tean, et see on ebamugav, et pead muudkui ära käima, aga...“

„Ära muretse,“ vastas Steve kergelt naerdes. Ta patsutas sõpra õlale. „Ma olen ka vastabiellunu olnud.“

Ta üritas seda öelda ükskõikselt, aga ilmselt ebaõnnestus. Tal oli kuramuse raske pidevalt sõbra ja õe vahel hõljuvat armastust näha, sest ta mõistis nende soovi koos olla liigagi hästi. Kunagi oli piisanud pelgalt pilgust, et tema ja Caroli vahel leek süttiks. Nende kirg võttis tuld ja lahvatas üheaainsast puudutusest ning nad pidid voodisse saama. Steve oli olnud meeletult armunud. Carol oli mõjunud kõikidele tema meelele ja ta oli pakitsenud ihast naist üleni vallutada. Ta tundis, et on selle saavutanud ainult siis, kui naisega armatses. Ainult siis kuulus Carol üleni talle. Ja neid hetki oli liiga napilt.

Õues oli taevas pilvedest hall. Steve läks üle tänava kaubamajade poole. Tal polnud vaja eriti jõulukinke osta, aga praegu tundus selleks õige hetk olevat.

Ta kõhkles taksofoni ees ja hingas pikalt aeglaselt välja. Ta helistab Carolile ja siis on see asi tehtud. Naine tahtis kahjurõõmu tunda ja las ta siis tunneb. Jõulud olid ju heatahtlikkuse aeg.

TELEFON helises samal hetkel, kui Carol uksest sisse astus. Ta peatus, pani koti köögikapile ja pörnitses telefoni. Süda peksles vastu roideid säärase jõuga, et ta pidi korraks mõtteid koguma. Helistajaks oli Steve. Telefon võinuks mehe nime kas või morsekoodina kirjutada, aga ikka oleks Carol selles kindel olnud.

„Halloo,“ vastas ta rõõmsalt kolmanda helina järel.

„Lindy ütles, et sa helistasid.“ Mehe sõnad oli vaiksed, ilmetud ja emotsioonitud.

„Jah,“ pomises Carol närviliselt.

„Kas sa ütled miks või pean pakkuma? Usu mind, Carol, mul pole tuju sinuga viktoriini mängida.“

Taevake, see ei saa olema lihtne. Steve tundus külm ja hoolimatu. Carol oli seda oodata osanud, aga mehe hääletoon mõjus sellegipoolest heidutavalt. „Ma... mõtlesin, et võiksime rääkida.“

Järgnes raske lühike vaikus.

„Ma kuulan.“

„Ma pigem ei räägiks telefonis, Steve,“ lausus naine vaikselt, aga mitte sellepärast, et üritas kõnelda siidiselt ja sujuvalt. Häälepaelad olid pingule tõmbunud ja hääli lihtsalt kõlas nii. Närvid olid viimse piirini pingul ja süda tagus nagu kihutav vedur.